

Štvrtok 1. týždňa

Mk 1,40-45

Malomocenstvo dnes
Hriech je malomocenstvo

Malomocenstvo v „Starom zákone“ sa považovalo za ťažkú chorobu rovnajúcu sa až k smrti. Malomocný, ktorý bol postihnutý, musel nosiť roztrhnuté šaty, neupravené vlasy a volať: „Nečistý, nečistý!“ Musel bývať v odlúčení, mimo tábora. Nikoho by nenapadlo v Izraeli brať tento predpis na ľahkú váhu. Preto sa malomocní museli ešte za čias Ježiša vyhýbať ľudskej spoločnosti. Malomocný bol na tom rovnako ako mŕtvy. Preto to považovali za rovnako ťažké oslobodiť malomocného z jeho malomocenstva, ako vzkriesiť mŕtveho k životu. Preto oslobodiť od tejto choroby mohol oslobodiť iba Boh.

Aká veľká musela byť dôvera malomocného v Ježišovu moc, ale i Ježišovo spojenie s Bohom, keď ho prosil: „**Ak chceš, môžeš ma očistiť**“ (Mk 1,40). Ježiš mu povedal: „**Chcem, buď čistý**“ (Mk 1,41)!

Nič nemohlo pôsobivejšie ukázať, že s Ježišom bol Boh, aby sa zmiloval nad tými, ktorí už žili v tieni smrti. Malomocný sa v tej chvíli druhýkrát narodil, pretože čo dovtedy žil, sa dá ťažko povedať ako o plnohodnotnom živote. Keď ho Ježiš uzdravil prísne mu pohrozil, aby nikomu nič nehovoril, iba sa ukázať kňazom. Počuli sme však, ako sotva odišiel od Ježiša, hneď všade hovoril a rozchyroval, čo sa stalo. A Ježiš už nemohol verejne vstúpiť do mesta. Prečo mu tak prísne Ježiš pohrozil, aby nikomu nepovedal nič, sami sme zbadali. Uzdravený v tej chvíli si ani neuvedomil. Jednoducho sa chcel podeliť s ostatnými o túto jeho veľkú radosť, ktorú prežíval i vyjadroval navonok. Je to pochopiteľné, ale treba si uvedomiť, ako mohol uškodiť práve Ježišovi. Skoro bol donútený „odísť do ústrania“. Veľmi zaujímavý postreh, ktorý zaznamenal evanjelista. Ježiš dobre vedel, ako často sa môže dielo Božie spomaliť práve pre mnohé slová, ktoré sú nevhodne povedané v čase alebo na nejakom mieste. Možno i my sa dostávame do takýchto situácií. Kedy povedať vhodne a pritom, aby sme tomu druhému neuškodili. Často je to otázka citlivosti, lebo slovami v mnohom pomôžeme, ale i uškodíme. Každý jeden z nás už mal určite takúto skúsenosť. Ježiš vystríha pred takouto nezodpovednosťou. Vždy nám musí ísť o človeka či si to zaslúži alebo nie. My sa máme pripodobniť, Ježišovi, ako najlepšie vieme, a to znamená prijať ho, ako náš prototyp v našom živote.

Ľudia si budú vždy vyberať vo svojom živote určitý vzor. Bez ideálov sa nám ťažšie žije. Chceme stále v niečom napredovať, a tak je to i v kresťanskom živote. Mnohí z vás tu prichádzajú denne a malo by to byť vidieť na našich

DENNÉ MEDITÁCIE ĽUBOMÍRA STANČEKA r. 2010 / 2011

životoch. Zmena sa dá uskutočniť iba postupne krok po kroku. Aj takto Ježiš vychovával svojich poslucháčov a tých, ktorých uzdravil z rôznych chorôb. Prítom sa nenechal nikdy znechútiť zdanlivými neúspechmi. Trpezlivo zaobchádzal s každým človekom. Vážil si ľudskú osobu, lebo videl v nej viac ako sme schopní vidieť my. Stále mu išlo o dobro každého jedného človeka. I tu môžeme vidieť výzvu pre nás kresťanov.

Amen.

WWW.EVANJELIJA.CH.FI
